

Atque amb. thematizatur.

Alexandri PP. Subscriptio.

to repulsus, laicorum tantum communioni deputetur. Si vero adhuc quoque obstinato animo in eadem pertinacia manere presumpserit, & admonitus ad hoc, quod salubriter decrevimus, reverti noluerit, a liminibus sancte Matris Ecclesie, quam impugnare non desinit, alienus existat. Conservator autem hujus nostre canonice dispositionis, apostolica sit munitus intercessione, & gaudeat caelesti repletus benedictione. EGO ALEXANDER solius Dei misericordia, licet indignus, sancte Romanae & Apostolice Ecclesie Praesul, & Lucensis Episcopus, in hoc Decreto a me facto ad confirmandum SS.

XXXIII.

Decretum de non alienandis bonis, ad Ecclesiam Lucensem spectantibus.

Alexander Episcopus Servus Servorum Dei, Clero & Populo sancte Lucensis Ecclesie, in perpetuum.

De Ughe. de. cit.

Reordinum.

Quamvis circa omnes Ecclesias, per orbem terrarum longe lateque diffusas, pro earum gubernatione oculum nostrae speculationis intendere oporteat; praecipue tamen erga Lucanam Ecclesiam attentissime vigilare nos convenit, quia ei propter Episcopatus suscepti administrationem, & pro universalis apostolice consideratione dupliciter quodammodo providere compellimur. Quae de causa haec nostri cordis, Deo aspirante, voluntas semper inharere debet, ut quae in ea vel incuria vel malitia quorundam haecenus male pullulare cognovimus, rescare & emendare studeamus; & quae ad honorem & salutem ipsius Ecclesie spectare videantur, congrue ordinare & firmiter statuere debeamus. Ante nostra etenim tempora praecessores nostri, qui eidem Ecclesiae praesente visi sunt, seu propter carnalium propinquorum affectus, seu pecuniae amore illecti, vel etiam quorundam potentium nimia importunitate devicti, castella, terras, possessiones ipsius Ecclesiae ita indiserere superflua effusione largiti sunt, ut nec sibi, nec familiae suae, vel reliquis sibi ministrantibus, prout congruebat, in propriis necessitatibus succurrere potuissent. Fiebat itaque propter rerum penuriam, ut Ordines sacros, & ecclesiastica officia, quae pure & absque ulla venalitate, solo vitae aeternae intuitu, concedi oportet, pro pecuniae & diversorum munerum exactione, profanis quibusdam, & indignis tribuerent; & quod omnes Catholicos detestari & abominari oportet, de morte animae vitam corporis sustentarent. Proinde divina inspiratione communiti, ne de cetero tam grave peccatum ex occasione paupertatis emergat, praesenti decreto constituimus, & apostolica auctoritate firmamus, ut nullus deinceps Pontificum, quibus ipsa sancta Ecclesia commissa fuerit, castella, mansos, terras, possessiones, quas non modo ad manus nostras habemus, vel quas ipsa Ecclesia in antea, Deo largiente, pure & absque contradictione acquisitura est, praeter illa, quae in beneficium hucusque dari consueverunt, aliquo ingenio, alienare vel auferre, seu alicui

Decretorum Episcoporum incuria in conservandis Ecclesie bonis.

Hinc in vesta Simonis lahes.

De his non alienandis;

dare molitur, nisi necessitate cogente, in pignus ea sine malo ingenio ad tempus tradiderit, ea ratione, ut ante statutum tempus eas persolvat, & recipiat. Ita sane omnem alienationem, & quamcumque dationem penitus interdicimus, ut nemo in posterum praesumat, praedictas res Ecclesie vel per beneficium dare, aut per libellum concedere, aut quovis modo alicui personae tribuere, nisi tantum agricolis & laborantibus, & ipsi Episcopo vel ejus Misso aut Ministeriali rationem reddentibus; sed omni tempore intactae & illaese subsistant ad utilitatem Episcopi, & suae necessitatem Familiae sustentandam. Ne vero in dubium venire possit a quarum rerum traditione nos nostrosque successores per omnia volumus abstinere, praesentis decreti pagina nominatim illas inserere, adnotari praecipimus; ne vel ipsos Episcopos, vel procaces & importunos petitores latere possit ipsarum rerum notitia. Hic enumerata bona consilio relinquuntur. Haec itaque omnia, quae praesenti decreto connumeravimus, & si quae alia noviter acquirenda, quae Deus in manus nostras vel nostrorum successorum, sicut superius dictum est, dare voluerit, eo modo ordinamus, & firma stabilitate componimus, ut semper deinceps ad manus Lucensis Episcopi teneantur, & ad privatas ejus rationes spectare videantur, ut ex his valeat suae utilitati simul & honestati consulere, ac suae familiae decenter necessitati succurrere. Si quis nostrorum successorum haec, quae salubriter ad Ecclesiae honestatem, & ipsius Episcopi utilitatem statuta sunt, temerario ausu infringere, vel violare praesumpserit; vel carnali amore vel iniqua cupiditate devictus, contra haec aliquo ingenio venire temptaverit, pro sua praesumptione nodo excommunicationis & maledictionis alligatum se esse cognoscat, & ab Episcopali officio usque ad satisfactionem removendum, ita ut omne damnum, quod ex sua malitia sibi met ipsi & Ecclesiae ex hac re intulit, rescarcere cogatur. Ut vero omnia, quae superius comprehensa sunt, firma & illibata Deo auctore serventur, hanc Decreti paginam manus nostrae subscriptione, & sigilli nostri impressione confirmari praecipimus. * EGO ALEXANDER solius Dei misericordia, licet indignus, sancte Romanae & Apostolice Ecclesiae Praesul, & Lucensis Episcopus, in hac constitutionis a me factae pagina SS.

Nisi in pignus cogente necessitate.

Omnia huiusmodi bona Lucensi Episcopo conservantur.

Anathema contra inobstantes.

Et si Episcopus suspensionis poenam incurrat.

Alexandri PP. Subscriptio.

GRE.

S. GREGORIUS VII.

PAPA CLVII.

ANNO AERAE CHRISTI COM. MLXXXIII.

Hildebrandus S. R. E. Archidiaconus electus est Pontifex, & in Lateranensi Basilica inthronizatus die 22. Aprilis 1073., cum adhuc Alexandro Papae in eadem Ecclesia parentaret; dilata tamen est ordinatio in presbyterum ad octavam Pentecostes: qua facta, die 29. Junii anni ejusdem in Natali Apostolorum in Summum Pontificem, assumpto sibi Gregorii VII. nomine, consecratus est. Sedit in Pontificatu annos xii. mensem i. dies iv. ab electionis die computandos. Fuit autem temporibus Michaelis Ducadis, mox Nicephori Botoniatis, ac post huius Monachatum Alexii Comnenii in Oriente Imperatorum, in Occidente vero regnante Henrico IV. Germaniae Rege, ac post depositionem ejus Rodulpho Svecorum Duce. Postquam plurimos pro Ecclesia Dei labores, maximosque pro vindicandis ejusdem Ecclesiae, auctoritatisque Apostolicae juribus vexationes pertulisset, obdormivit in Domino die 25. Maji anno 1085., corpus vero in Ecclesia S. Apostoli & Evangelistae Matthaei sepulturae traditum est. Vacavit Sedes fere ad annum.

Bull. Rom. Tom. II.

Schisma Vigessimum tertium. In Romano Pontificatu sedente Gregorio VII. gravissimum Schisma passa est Ecclesia ab Henrico IV. Germaniae Rege, qui usum Investiturarum, quas pro Ecclesiis contra Canones dare consueverat, sibi a Gregorio in secunda Romana Synodo interdictum egre ferens, virus, quod Saxonica gente in rebellione persistente, peccatore celaverat, ea devicta evomit in Pontificem, coadtoque Wormatiae conciliabulo eum a Pontificatu deponere tentavit. Haec cum innotuissent Gregorio, diem Regi indixit, lataque Excommunicationis sententia, omnibus Christianis juramento, quod illi fecerant, solutis, ipsum Regia dignitate privavit. Veniam petenti, quamquam subdole, non est denegata, & dignitas restituta. Sed brevi ad crimina relabentem iterata depositio & excommunicatio percussit. Quare iratus Rex apud Brixiam Schismaticorum conventum habuit, in quo Guibertus Ravennatis Archiepiscopus Antipapa electus est, & Gregorius Papa depositus die 25. Junii anni 1080. Anno vero sequenti die 12. Martii capta ab Henrico Rege per vim Urbe Roma Guibertus inthronizatus est apud S. Petrum, & Clemens III. nominatus. In Schismate vixit, quamvis ab Urbano II. in Concilio Beneventano excommunicatus, annos xxi. subitaque morte peremptus est, ineunte mense Octobri anni 1100. cujus ossa Ravennae sepulta Paschalis II. PP. anno 1106. exhumari, & in fluenta proijci fecit.

1.

Significat, Comiti de Rocejo sub quadam conditione eam Hispaniae partem concessam, quam a Saracenorum manibus eriperet: prohibet alios Principes jure eandem regionem cum copiis ingredi, partemque illam illius Provinciae sibi vindicare, nisi interveniat aqua pacto persolvendi jura S. Petri.

Super Extra. ex Arch. Vatic. Extat quoque inter Epist. Decr. Summ. Pontiff. a. Card. Carafa edit. anno 1591. Tom. III. pag. 553. Apud Baronium & Card. Aguirre Cons. Hist. Lib. 1.

Gregorius in Romanum Pontificem electus omnibus Principibus in Terram Hispaniae proficisci volentibus perpetuam. Salutem in Domino Jesu Christo.

NON latere vos credimus, Regnum Hispaniae ab antiquo proprii juris sancti Petri fuisse; & adhuc, licet diu a Paganis sit occupatum.

Regnum Hispaniae ab antiquo juris S. Petri.

D